

OKO EKUMÉNY

Jsou opět takoví lidé, kteří se nespokojují s tím, aby spravovali sebe a své záležitosti, a bezuzdně se ženou za tím, aby vládli jiným, a pokládají za rozkoš, je-li jim jen možno panovat, vést boj proti jiným, přemáhat je, sobě podrobovat a drtit.

Obyčejně totiž ti, kteří vládou jiným, nedbají toho, proč jim mají vládnout. Myslí si, že svět je kvůli nim, nakládají s lidmi jako se zvířaty a zneužívají jich, jak jim jen napadne, a když se setkají s odporem (lidskou povahu nelze totiž měnit a nelze ji zcela zbavit svobody, nedílné to její součástí, aby dobrovolně činila něco, co je jí vnuceno), hledají způsoby, jak by ji přece přinutili k poslušnosti.

A jaké jsou to způsoby?

Vesmés násilnické: biče, kyje, pouta, žaláře, provazy, meče atd. Odpovídá to však řádu?

Sluší se, aby se takto nakládalo s rozumným tvorem?

Jan Amos Komenský (1592-1670) – Obecná porada o nápravě věcí lidských

PODĚKOVÁNÍ

Dne 9. dubna v 10 hod se sešlo k velikonočnímu úklidu našeho kostela 7 dospělých a Noemka s Eliškou.

Velký dík všem zúčastněným, za mytí, zametání, vytírání, vysávání, a hlavně za čas, který jste věnovali této akci.

A také poděkování těm, co chystali Velikonoce v Kouřimi, v Kozojedech a v Konojedech. Ve Viticích, Svojšicích a Maloticích, Třebovli a Jevanech.

Díky za Vaše ochotné srdce a ruce.

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 5. XX.ročník Vychází v květnu 2022

Vážení čtenáři,

měsíc květen byl vždy v životě církve spojen s počty k Matce Boží P. Marii. V pobožnostech, kázáních, v umění byla oslavována ta, která jak řekl papež František ve svém proslovu, byla důležitější než apoštolové (v červnu 2015). Já bych chtěl dnes v tomto článku vyjádřit myšlenku, v dubnu t.r. zemřelého kněze P. Josefa Červinky, s nímž jsem se setkal v Medjugorii, kam přivezl autobus mládežníků, že P. Maria viděla potřeby lidí na svatbě v Káně, protože milovala Boha. Někde jsem četl myšlenku, že kdo se vnoří do Boha, vynoří se u lidí. A protože Bůh je láska, tak takový člověk má z čeho brát a může-li i rád dává. P. Maria, která Boha milovala, jak ukazují dějiny, dávala do srdce lidí mnoho lásky i dobra i krásy, přijetí. Dříve se lidé v měsíci květnu scházeli, aby si jí připomínali a také její vlastnosti, které měly pomáhat i jim v jejich osobním životě. Při těchto pobožnostech se naplňovala jejich srdce. Tak jako dnes vidíme, že pro udržení vody, která je život, musíme obnovovat tůňky, mokřady, aby odsud byly zásobovány pramenky, studánky a z nich vytékaly vody. Tak se lidské srdce musí napájet modlitbou, pobožnostmi, niterností, city. Obzvláště to čerpaly ženy u P. Marie, duchovní matky. Od ní přijímaly posláním milovat Boha a být stabilní a věrné v povolání. Láska zkrášluje člověka. Proto byla, je a bude P. Maria tak krásná, protože žije v lásce k Bohu. Proto nás může táhnout a také přitahuje k Bohu. Pozdravujeme P. Marii v měsíci máji intenzivněji účastí na bohoslužbách. Věnujme jí čas a zprostředkujme to i svým bližním. Vyzdobme si doma obrázek s P. Marií. Svěřme jí naše rodiny, naše blízké, známé. Kéž by i naše city prostřednictvím úcty k ní zvroucněly.

Milí přátelé, v měsíci květnu začínáme první poutě do přírody. Chceme při nich děkovat Bohu, chválit a prosit. Jste srdečně zváni. Můžete se připojovat i odpojovat. V současnosti se modlíme také o mír na Ukrajině. Prosme o příměří.

„P. Maria, Tobě tyto země byly zasvěceny. Pomoz tamějším křesťanům, aby navzdory politické situaci se snažili jednat v duchu tvého Syna.“

Během uplynulého měsíce, a i v době velikonoční jsme se mohli radovat za dvou křtů dospělých a tří prvních svatých přijímání. Pane, děkujeme Ti za dar víry pro ně a prosíme Tě, aby za Tebou šli a rádi Tě přijímali.

J. Lízner

CESTA VZKŘÍŠENÍ

Když Pavel hovoří ke Korintským o povaze zmrtvýchvstání, říká něco velmi odlišného, co slýchá nebo očekává většina z nás. Pavel píše: „Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus“. (1.Kor 15:13)

„Zmrtvýchvstání“ bere Pavel jako univerzální princip, ale většina z nás si pamatuje jen verš, který následuje: „A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst prázdná, a prázdná je i naše víra“. (15:14). Verš 14 nám poskytuje dobrou obhajobu Ježíšova vzkříšení, ale z verše předcházejícího vyplývá, že důvodem, proč můžeme v Ježíšovo vzkříšení věřit, je to, že přece můžeme vidět, jak ke zmrtvýchvstání dochází všude jinde.

Je-li universum „pokřtěno“ – prostoupeno Kristem – od samého počátku, pak samozřejmě nemůže nikdy zaniknout. Přebývá-li Bůh ve hmotě, pak můžeme přirozeně věřit ve „vzkříšení těla.“

„Vzkříšení“ je jiný výraz pro změnu, zejména pro změnu pozitivní – již vidíme zpravidla jen z dlouhodobého hlediska. Z krátkodobého hlediska tato změna prostě vypadá jako smrt.

Život nekončí, pouze se mění.

(Univerzální Kristus, Richard Rohr)

Pozvánka na výstavu

Vernisáž výstavy fotografií pana Zdeňka Šilhana se uskuteční 7. května 2022 v 15 hod. v Muzeu hrnčířství.

Výstava nese název:

CESTA ZA SVĚTLEM III.

Život z víry

Autor zůstává věrný černobílé fotografii a základnímu tématu: Prolínání běhu lidského života od narození, mládí, až ke zralosti stáří a nevyhnutelné smrti.

Střídání cyklu ročních období podtrhuje atmosféru tématu a tím přibližuje vjemy krásy, radosti, smutku a naděje.

Z historického kalendáře

1.května 1627

do Prahy byly přeneseny ostatky sv.Norberta z Xantenu. Následujícího dne vyvrcholily slavnosti za účasti pražského arcibiskupa kardinála Arnošta Harracha a 16 premonstrátských opatů. Ostatky zakladatele premonstrátského řádu byly poté uloženy v opatském chrámu na Strahově (395 let)

1.května 1967

zemřel Václav Bělohlávek, český katolický kněz, básník, dramatik a prozaik (55 let)

2.května 1947

před kostelem Panny Marie Vítězné na pražské Malé Straně byl odhalen Památník neznámým dětem v letech 1939-1945 a posvěcen pražským arcibiskupem ThDr. Josefem Beranem (75 let)

3.května 1922

zemřel Eugen Kadeřávek, český katolický kněz, teolog a filozof, profesor pražské teologické fakulty a v letech 1897 až 1898 její rektor (100 let)

7.května 1862

se narodil Josef Kupka, brněnský biskup v letech 1931 až 1941 (160 let)

16.května 1937

byl znovu posvěcen kostel Svatého Kříže v Praze Na Příkopěch a svěřen do péče Kongregace salesiánů (85 let)

17.května 1932

se narodil Miloslav Vlk, kardinál, arcibiskup pražský v letech 1991 až 2010 (90 let)

25.května 1712

byl jmenován kardinálem olomoucký biskup Wolfgang Hannibal Schrattenbach (310 let)

25.května 1887

se narodil sv.Pio z Pietrelciny, italský kněz (135 let)

26.května 2007

slavnostní otevření Komunitního centra Matky Terezy na Jižním Městě v Praze (15 let)

31.května 1892

se narodil Bohuslav Reynek, český básník, překladatel a grafik (130 let)

31.května 1927

slavnostně posvěcen základní kámen pro postavení budovy Nepomucena v Římě kardinálem Petrem Gasparim (95 let)

V úterý 31. května 1892 došlo na březohorských dolech k důlní katastrofě, při které v důsledku požáru na dole Marie zahynulo 319 horníků. Jedná se o největší důlní neštěstí v českých dějinách a ve své době i největší důlní neštěstí na světě.

Uzávěrka příštího čísla je 21. května 2022

Navalis 2022

V roce 2022 to bude již po 14. v novodobé historii, kdy se uskuteční v Praze vodní barokní Svatojánské slavnosti NAVALIS.

Svatojánské slavnosti NAVALIS jsou **oslavou nejznámějšího českého světce a „Pražana“ sv. Jana Nepomuckého**, patrona všech lidí od vody. Konají se vždy v předvečer jeho svátku - 15. května.

Slavnosti mají každoročně pevný scénář - slavnostní mši svatou v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, procesí od katedrály přes Karlův most na Křižovnické náměstí a barokní koncert na vodní hladině zakončený ohňostrojem.

Program:

14. 5. 2022 Chorvatsko-Benátské odpoledne na náplavce u Hergetovy cihelny 14.00 - 18.00

15. 5. 2022:

- 14.00 Zdobení koní Hradčanské náměstí
- 16.30 Žehnání koním a jezdcům, Hradčanské náměstí
- 17.30 Slavnostní mše svatá v katedrále sv. Víta, Vojtěcha a Václava
- 19.00 Svatojánské procesí na Kralův most
- 19.30 Plavba otužilců (pod Karlovým mostem)
- 19.45 Regata lodí z řeky Neretvy
- 19.50 Pobožnost v kostele sv. Františka z Assisi- Křižovnické náměstí
- 20.30 Koncert na hladině Vltavy pod Karlovým mostem

V barokní době patřila tato slavnost k největším a nejvelkolepějším oslavám. Sjížděli se na ni poutníci ze všech koutů země, aby uctili památku sv. Jana Nepomuckého, ale také aby vyslechli hudbu provozovanou z vodní hladiny Vltavy a zhlédli ohňové show. K vidění bylo velké množství atrakcí. Na tradici barokních slavností se navázalo v roce 2009 obnovenými Svatojánskými slavnostmi.

www.navalis.cz

Česká křesťanská akademie Vás srdečně zve na setkání s **Ladislavem Heryánem**

13. května v 19.hod na faře v Kostelci n.Č.l.

Tématem večera bude pohled na „**CESTU, KTERÁ MŮŽE BÝT CÍLEM**“

Já chápu křesťanství jako cestu, která je i cílem, stejně jako spása pro mne není to, co bude na konci, ale to, díky čemu se každý večer těším na nové ráno.

L. Heryán (anotace)

SETKÁVÁNÍ NAD BIBLÍ

Přijměte pozvání k setkávání nad texty Písma sv.

Přečteme a **SPOLEČNĚ** s panem farářem probereme text Evangelia, který bude aktuální následující neděli.

První setkání bude ve čtvrtek 28. dubna po mši sv. v 19 hod. A pokračovat budeme každý čtvrtek ve stejnou dobu.

Za Farní pastorační radu Marie Večeřová

Útok na Pietu

Stalo se tak během Letnic 21.května 1972, kdy v chrámu sv. Petra na sochu od Michelangela s kladivem zaútočil Laszlo Toth, australský geolog maďarského původu.

V důsledku útoku socha ztratila pravou ruku a poškozen byl obličej. Po tomto činu byl Toth prohlášen duševně nemocným a byl převezen do psychiatrické léčebny. Dne 9. února 1975 byl pak propuštěn z nemocnice a vyhoštěn do Austrálie.

Vybral R. Jozíf

ANKETA

Anketní otázka, **proč chodíme nebo naopak nechodíme (jako věřící křesťané) do kostela** na bohoslužbu, byla tak trochu „synodální“. Věřících v kostele ubývá a na tuto otázku by se možná měly ptát jiná církevní média a místa, a z odpovědí něco vyvodit.

Děkuji všem, kteří si na zamyšlení udělali čas a s upřímností odpověděli.

"Není bohoslužba, jako bohoslužba (ano, právě jsem se dopustil velmi objeveného moudra). Duch si vane, kam chce, občas holt někam nechce (diskutabilní) a jindy chce někam, kam zas nechceme my. Nicméně, jestliže žijeme v časo-prostoru, tak posvátné místo se nachází v doméně prostoru a bohoslužba zase v doméně času (tohle mám od Váchy). Tedy patřičná bohoslužba se chápe základních konstant naší existence, a to už stojí přinejmenším za zvážení přeci. Respektive byla by asi škoda nad tím jen tak mávnout rukou. Zda je k tomu nutně potřeba zrovna katolický kostel a zda aktuální katolická liturgie je tou jedinou (a nedej Bože správnou formou), je na jinou diskusi."

Ondřej, 31, akademik

Mám kostel na Vinohradech přes ulici, blizoučko. V neděli tam přijdu včas a rád, abych se setkal. V týdnu mne mrzí, že jda okolo mohu jen nahlédnout přes zavřená vrata a poslat pozdrav svatostánku. Jinde mají otevřeno, ale je to dál. Častěji se "setkávám přes obrazovku kompu, internetu nebo Noe. Díky. Jsem lenivý a ve všední dny se mi nechce ráno ani večer. Mám rád a využívám setkání v přírodě při každé příležitosti s intenzivnějším prožíváním. Mám pěknou víru, jsem vděčný.

RN

Na bohoslužby jsem dříve chodil pravidelně jako malý, kdy jsem ministroval. Chodil jsem kvůli rodičům. Postupem času přestali tlačit na mé navštěvování bohoslužeb a řekli, že je to pouze na mně. Od té doby jsem přestal chodit do kostela. Aktuálně chodím dost zřídka. Důvod je nejspíš ten, že mě bohoslužby a církevní život s tím spojený nijak nenaplňují.

Viktor

Myslím, že je to zbytečná otázka. Co jiného dělat v 7.30 hodin v neděli? Máte snad nějaký jiný nápad?

Jaromír (48), dělník

- Každý člověk má právo žít důstojně a plněn se rozvíjet. Toto právo má každý člověk i tehdy když je neproduktivní nebo postižený. Některé společnosti přijímají tento princip jen částečně. Souhlasí s tím, že příležitost má dostat každý, ale dále pak tvrdí, že všechno záleží na jednotlivci. Z tohoto nespravedlivého hlediska by nemělo smysl investovat tak, aby neúspěšní, slabí či méně obdaření mohli v životě něčeho dosáhnout. Může se zdát, že investovat do podpory slabších nemá smysl, protože nejsou tak výkonní.

– jestliže práva každého jedince nejsou harmonicky podřízena většímu dobru, budou nakonec považována za neomezená a stanou se zdrojem konfliktů a násilí.

– Je nepřijatelné, když jediné hlasy, které je slyšet ve veřejné diskusi, jsou hlasy mocných a odborníků. Přitom klasické náboženské texty vykládají smysl věcí pro všechny doby a mají potenciál, který otvírá stále nové obzory, dává podněty k přemýšlení. Z tohoto důvodu by církev neměla omezovat své poslání na soukromou sféru, ale naopak při budování lepšího světa nemůže a nesmí stát pouze na okraji a neprobouzet duchovní síly, které mohou přispět k zlepšení společnosti.

-Církev by se neměla zříkat politického rozměru života. Církev má veřejnou roli, která se nevyčerpává v dobročinných či výchovných aktivitách.

– chceme být církví, která slouží, která opouští domov a vychází ze svých chrámů, vychází ze svých sakristií, aby doprovázela život, podporovala naději, byla znamením jednoty, stavěla mosty, bořila zdi, zasévala semena smíření.

- Každá válka zanechává náš svět horším, než byl předtím. Válka je selháním politiky a lidství, ostudnou kapitulací, palčivou porážkou od sil zla. Přestaňme s teoretickými debatami, ale dotkněme se zraněného těla obětí.

- Cesta míru mezi náboženstvími je možná. Jejím východiskem musí být Boží způsob nazírání věcí. „Bůh se nedívá očima, Bůh se dívá srdcem“. A Boží láska je stejná pro každého, bez ohledu na náboženství. I když je někdo ateista, je to stejná láska. Až přijde poslední den a na zemi bude dost světla, abychom viděli věci tak, jak jsou, budeme velmi překvapeni.

Památník neznámým dětem 1939-1945 od sochaře A. Q. Adamce před kostelem Panny Marie Vítězné, který byl posvěcen 2.května 1947 pražským arcibiskupem Josefem Beranem

Výběr z textu papežské encykliky FRATELLI TUTTI

- Některá ekonomická pravidla se ukázala být účinná pro růst, ale ne pro celkový rozvoj člověka. Vzrostlo bohatství, ale ne rovným způsobem, a tak se objevují nové formy chudoby. Zatímco jedna část lidstva žije v nadbytku, druhá část zakouší, že je jí upírána, pohrdána a pošlapána její důstojnost a jsou jí upírána nebo porušována její základní práva.

– Individualismus nás nečiní svobodnějšími, rovnějšími, ani bratrštějšími. Radikální individualismus je virus, který je krajně obtížné vykořenit, protože je chytrý. Vnucuje nám přesvědčení, že všechno spočívá v popuštění uzdy našim ambicím, jako kdybychom honbou za stále většími ambicemi a vytvářením individuálních jistot mohli nějak prospět společnému dobru.

V kostele jsem doma, neboť je tam Otec - chodím tudíž domů. Zcela v souladu s žalmem 122 - S radostí půjdeme do domu Hospodinova. (Níc méně přiznávám, že většinou chodím do kostela nejraději, je-li prázdný.) - (Proč nechodím, či jdu nerada) Na Bohoslužbu? - Ráda bych sloužila Bohu. - Ale proč jenom si nasazujeme ty naše zbožné masky a vůbec to nevypadá, že jsme doma...? Většinou vše působí (my nejvíc) tak bezútešně, neradostně, zvykově. Vždyť máme být lidem NADĚJE. Kde se v nás vzala ta drzost působit při BOHOSLUŽBĚ tak beznadějně?! (To mi někdy působí, že se tam netěším, jako by to nebylo vpravdě společné slavení)

Martina

Chodím tam, protože je mi tam dobře. Nejraději, když jsem tam sám. Nechodím: Když cítím pokrytectví a pózy - to mne odrazuje. Odrazují někdy prázdná kázání.

Marek

Proti chození do kostela nic nemám. Sám sebe беру jako věřícího člověka. Pro mě osobně je spíše důvodem jakási nevole ke katolické církvi. Pro moderní svět tam chybí jakési poutadlo mladých lidí. Nejde o to, aby církev byla "in" ale o to, aby se vyjadřovala k moderním tématům a nezůstala ve vnímání lidí jako dogmatická a neotevřená novým názorům.

Michal

Kostel, bohoslužba, společenství je vzor pro formování života k lásce k Bohu, bližnímu a sobě, správnému vnímání Božího slova, proměňování celého stvoření v Tělo a Krev Krista Ježíše v každodenním životě. Bohoslužba v kostele je čas a místo, kde se intenzivně, viditelně a hmatatelně spojuje nebe se zemí.

Trinitas

Mše svatá je vrcholem dávání se Bohu – člověku. Kdo toto přijme do srdce a jde s NÍM ven z kostela, slouží Bohu. Kde je tedy chyba, když katolíků na bohoslužbách ubývá?

Anička V.

Katolická mše v kostele je tradice a já jí nerozumím. Ale nesloužíme bohoslužbu nakonec všichni, když „pracujeme“ pro druhého člověka? ...cokoliv jste udělali pro toho nejmenšího... To je služba Bohu podle Ježíše, nebo ne?

David Pospíšil

"Pojďte všichni ke mně všichni, kdo se lopotíte a já vás občerstvím." Do kostela chodím pro posilu. Odevzdávám Pánu všechny svoje starosti, strachy, úzkosti, prohry a těžkosti, které mě tíží. Téměř pravidelně chodím v pátek na mši a odevzdávám celý uplynulý týden. Vždycky potom odcházím lehčí a spokojenější, v radosti, klidu a ve znovuoobnovené naději, víře a lásce.

Jitka H.

Kdyby tato otázka zazněla před rokem 2020, určitě by odpovědi na ni vypadaly jinak, než je tomu dnes, kdy jsme všichni ušli pořádný kus cesty ve svém životě s Bohem, kdy snad každý, kdo chce být pravdivý a autentický v Božích očích, i v těch svých, taky v očích svých bližních, musí přehodnocovat ve svém životě mnohé věci, které mu předtím připadaly naprosto samozřejmé, neotřesitelné, automaticky fungující.

Možná nejvíc mi mluví z duše věta, kterou jsem zaznamenala jako odpověď na podobnou otázku u jednoho mladého křesťana:

"Na nedělní bohoslužbu z mnoha dobrých důvodů chodím. Je pro mne ale bytostně důležité mít svobodu nejit."

Vnímám to podobně. Časy, kdy se v neděli prostě do kostela chodilo a BASTA! jsou zřejmě nenávratně pryč.

A věřím, že i když odbouráme pro "chození do kostela" důvody jako:

"co by na to řekli lidi, kdybych nešla",

"kdybych nešla, Bůh na mne zanevře a nepřijdu do nebe",

"jsem odjakživa zvyklá chodit do kostela, nebudu měnit své zvyklosti"

"na rozdíl od některých neznabohů vím, co je nedělní povinnost"

... atd...(dosadte si sami další pseudodůvody)

stále najdeme dost dobrých důvodů, proč jít na bohoslužbu, proč tomu upřímně dát čas, energii, šanci, aby se věci mohly dít.

Maria S.

Mariánská poutní místa

87. Kladruby u Stříbra – klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie

Kladrubský klášter založil roku 1108 kníže Svatopluk a dokončil jej roku 1115 kníže Vladislav I., který byl ve zdejší kostele také pohřben. Kostel Nanebevzetí Panny Marie, sv. Wolfganga a sv. Benedikta byl vysvěcen roku 1233 a již v roce 1370 prošel první částečnou přestavbou.

Tak jako mnoho jiných staveb, i tuto v roce 1421 zdevastovali husité a kostel zůstal na dlouhou dobu bez střech a kleneb. K částečné opravě pak došlo až roku 1504 před novým svěcením.

Renesanční klenby vložené na sklonku 16. století zapříčinily kolem roku 1700 přetížení obvodových stěn a tehdejší opat Maurus Fintzguth se rozhodl pro zásadní opravu a přestavbu kostela. Románská trojlodní bazilika musela ustoupit honosnější barokní stavbě.

Projekt kostela zadal opat Fintzguth Janu Blažejí Santinimu, který uplatnil svůj návrh *al modo gotico* (po gotickém způsobu). Historizujícím projektem chtěl opat vyjádřit především historickou kontinuitu působnosti svého řádu v království a rovněž se tím odkazoval na pravověrnou víru předků z dob před husitskou občanskou válkou.

Přestavba proběhla ve třech etapách v letech 1712 až 1716. Přenesením hlavního oltáře do křížení dne 14. ledna 1718 započala přestavba východní části chrámu, mnišského chóru a kněžiště. Roku 1723 byla hrubá stavba zřejmě dokončena. Santini navrhl kromě stavby také částečně vybavení interiéru. Dne 1. prosince 1726 byl kostel slavnostně vysvěcen.

Jedná se o významnou památku české barokní architektury. Klášterní areál i s kostelem byl v roce 1995 vyhlášen národní kulturní památkou České republiky.

Když v roce 1785 vydal císař Josef II. dekret ke zrušení kláštera, mniši odešli do jiných klášterů nebo na světské fary. Objekt kláštera pak sloužil jako vojenská nemocnice, invalidovna nebo sklad střeliva. V 1. polovině 19. století koupili celý areál Windischgrätzové, kteří v konventu vybudovali pivovar a z mnišské hrobky pod chrámem si udělali rodinnou hrobku. Po roce 1918 zde vybudovali rozsáhlou knihovnu a rodinný archiv.

Po první světové válce žily v Kladrubech převážně Němci. Od roku 1938 bylo město pouze německé, Češi je museli opustit. Do města se začali stěhovat až po válce, když zase město museli opustit Němci. V té době byl znárodněn i klášterní komplex. Do počátku 60. let v něm měl své sídlo Státní statek. V 70. letech byl konečně zpřístupněn veřejnosti, ale ve značně zchátralé podobě. Rekonstrukce začala až v 80. letech a dá se říct, že trvá stále.

Vybral R. Jozíf

